La Novel·la Catalana
Cinematográfica

FASCINACIÓ

o La dona moit del segle XX

Preu 25 cénts.

COL·LECCIÓ CINEMATOGRAFIA
BARCELONA
CATALANA

Fascinació

LEONARD, Robert Z.

La Novel·la Catalana Cinematogràfica

Administració: Torres, 25 (G)

Any I — Número 4

FASCINACIO

(FASCINATION, 1922)

O

La dona molt segle XX

Protagonistes:

Mea Murray i R. Frazzer

—o—

Exclusiva: FILM LOEW-METRO

Doris de Lisa es la filla de un mil.lionari resident a Nova York, qui no és pas nascut al territori de l'Unió.

N'Eduard de Lisa, és un súbdit espanyol, fill de Sevilla, pro que als vint anys marxà al Nord'américa cercant fortuna.

Els afers li anaven bé i transcorreguts uns quants anys pogué gaudir d'una enlairada posició en el mon de les finances. Esperit emprenedor i bon xic ambiciós, s'embrancà aleshores amb afers mes importants, i, sempre afavorit per la sort, esdevingué mil.lionari.

Mes en aquest mon la benhaurança no és pas massa duradora i bentost morí la seva muller. Aleshores N'Eduard sols pensà en viure pels seus dos fillets: En Carles i Na Doris, confiant la educació dels infants a una vella germana seva, quina, si us plau per força, romanía en un forçós solteratge.

Mentres romangueren solts la vigilancia de la senyora de Lisa, els dos reberen una esmerada i ben complerta educació, emperó tantost

foren un xic grans no es preocuparen gens ni mica d'altra cosa que no fos l'esbarjo i el divertiment.

Emperó mentre En Carles feia una vida de calavera sens treva ni mesura, la seva germana sols fruia gaudint d'una llibertat absoluta com a bona filla de la lliure América.

Enfollida per la dança, no mancava pas à cap de les moltes «soirees» que donaven les seves amistats i no era pas gens sorprenent veure-la retirar a darreres hores de la nit.

El seu pare, home d'un natural amic de complaure a tothom no tingué mai un no per la seva filla. La vella senyora de Lisa prou s'escarresava en fer-li avinent al seu germà que la seva filla no feia pas cap bons viaranys, i és que aquella, nascuda com N'Eduard a Sevilla, no podia capir la vida nord'americana, aferrada com estava a les costums de la vella Europa.

El pare de Na Doris sempre tallava els sermons de la seva genmana, dient-li:

—Deixa-la; no et preocupis... La dóna moderna té una concepció de la vida que a tú sempre et semblarà quelcom inversemblable. Demés, la meva filla, en que un xic esbojarrada, és ura bona noia, i no farà mai res del que en pugui esdevindre un perjudici.

Certa vetlla asistiren a una festa. N'Eduard de Lisa es marxà d'hora, encarreagnt a n'En Carles i a En Ralp—promés de Na Doris—que quan s'haguessin divertit prou, tornessin cap a casa.

Va sense dir que la xicota no perdé pas una dança, i tant i tant feu l'esbojarrada, que el seu promés anà a cercar a En Carles per empendre el retorn, pró veié que l séu futur germà polític, degut als efectes del xampany, restava massa «alegre» per a que se'l pogués parlar serenament.

Aleshores, sortint del «fumoir» bo i adressant un esguard d'enuig a n'En Carles, entrà al saló on la seva promesa, dançava als compasos vertiginosos d'un one-step. Calmaperdut l'arrabassà dels braços de la seva parella i là digué amb brusquetat:

—Apa, que ja és hora d'anar-se'en cap a casa!...

La xicota, tal volta mes molestada perque l'havia interrumput en el ball que no pel comportament un bon xic groller del seu promés, respongué:

—I qui és vorté per donar-me ordres?...

En Ralp h capí que havia procedit de faisó incorrecta, i enc que el seu amor propi d'home patís, donà a la seva promesa tota mena de satisfaccions, demanant que el perdonés.

Na Dores reemprengué l'interrumpuda dança, i En Ralph per bé que intentà convencela, no ho conseguí, i adhuc hagué de sentir-se:

—Doncs bé, marxaré, emperó no pas amb la seva companyia.

—Amb qui, doncs?...

—Amb la dels meus amics.

Aquests en el comble de l'alegria contestaren amb una «Hurra!» a tota veu.

I mentres en Ralph restava donant-se als diables, Doris sense fer-ne esment de que el seu germà els acomiadava amb la copa de xampany,

* * *

Mentres, fent xirinola, marxaven per la Cinquena avinguda, al palau del senyor de Lisa hi tenia lloc una escena ben distinta.

La vella tia que havia romàs desvetllada, en veure que el seu germà retornava sol, li demanà:

—I Na Doris?...

—Ha quedat al «Dancing» amb En Carles i el seu promés.

—Et semble correcte això?... Tu seràs la causa de que la teva filla es perdi!...

Emperó N'Eduard no feu massa cas de la seva germana i la deixà dir. Pocs moments aprés arrivà En Carles, i al interrogatori de la seva tía respongué:

—Ma germana?... L'he vista marxar amb una colla d'amics tant esbojarrats com ella. Ja vindrà, ja!...

Tot seguit el jove començà a gastar brometes, peró la vella que no estava pas per romanços aviat s'el tragué del davant.

Encara trigà una bona estona en arrivar Na Doris, i no cal pas dir el sermó que li adressà la seva tia. La xicota creient-se víctima d'una tiranía insoportable de poc va anar que no tingués una crisi nirviosa. Sortosament l'intervenció del seu pare possà fi a tant desagradosa escena.

—Vina amb mi, menuda—li digué carinyosament.—No t'enfadis amb la tieta: compren que ço que fa és perque t'estima força... A mes, fes-te càrreg de les seves costums; no és pas una dóna que entengui la vida moderna...

—Per bé que així sigui, no hi ha dret a que em fassi el viure aborrible—contestà la xicota, aixugant-se les llàgrimes.

En veure-la plorar, sa tia, ja amansida l'abraçà amb tendresa; mentre el seu pare li digué:

—Escolta'm Doris; jo crec que la vida boja de Nova York, t'enerva massa. Et fora convenient un xic de repós. La tieta ha de marxra cap a Espanya... Vols acompanyar-la?... Veuràs un altre cel, altra gent... A mes, és tan bonica aquella terra!...

La xicota estimava molt al seu pare, i en tot moment desitjava veure'l content, emperó, no acavaba de decidir-se... Fugir del Broadway!... Deixar la cort dels seus admiradors!.. En vritat que era un gros sacrifici el que se li demanava...

Pro N'Eduard, insistí:

—Acompanyaràs a la tieta, vritat?... Jo prometo vindre amb vosaltres ben tost...

—Moltissim, per que és el meu pare, i per-

Doris reflexionà que aital viatge podría facilitar-li l'avinentesa d'«epatár» als ciutadants de la vella Europa amb el seu «chic» nouyorki, la seva originalitat i el seu excentricsme(un bon xic fantasista.

—No em diguis que no—insistí carinyosament el seu pare.—Es la primera cosa que et demano. Et negaràs a complaure'm?...

Aquestes darreres paraules foren definitives. Doris estava convençuda. Marxaría amb la tieta.

***

Transcorreguts dos mesos, la senyora de Lisa i la seva neboda, arrivaben a la capital andalusa, hostatjant-se en el palau de N'Eduard.

Sevilla celebrava la celebre fira, i ofería un aspecte per demés atractiu sobre tot pel foraster. Na Doris que a Nord'américa era coneguda per l'«espanyola», feu per manera

Ja al cercle, la seva formosura, atrau als esguards de tothom.

que, per les seves costums, a Sevilla, l'anomenessin l'«americana».

Una tarda, per un dels carrers estrets de ciutat on dificilment podía passar la gen en adreses contraries, aparegueren dos genets. El del davant semblava un jove ros, amb barret fort ensorrat fins les orelles. Era Na Donis, i l'altre, que marxava a no major distància que un cos de cavall, era un dels seus servents.

La generació, per bé que no ho fes en alta veu, protestava del atreviment d'aquells dos extrangers que venien a interrompre el seu passeig.

Uns guardies els hi adressaren en tó d'advertiment.

—Passin per un altre carrer. En «Cerrita» bentost arrivarà...

—I a mi que em compta—respongué Na Doris amb el mes castis accent andalús.—Si En «Cerrita» està per arrivar, jo ja soc aquí!...

—Repeteixo—afegí un dels guardies—que no pegueixin per aquest carrer, car En «Cerrita» arrivarà d'un moment a l'altre.

—Pró es pot saber qui es aquest personatge? —demanà la xicota.

Intervingué el servent, i digué:

—Bo serà que obeim, senyoreta. «Cerrita» es el motiu del torero de moda; l'idol del poble sevillà. Fora un xic perillós demostrar que nosaltres no compartim l'admiració que, envers ell, senten els d'aquí.

En aquell moment una ovació sorollosa ómplí el carrer. Uns es llevaren els capells llençant-los a l'aire, altres feien voleiar el mocador, ensems entrava pel carrer una «calesa» amb varios toreros vestits amb roba de colors llampants.

—Visca En «Cerrita»!... Visca En «Cerrita»! —cridava tothom fent pas.

El lloc d'honor l'ocupava un minyó ben plantat, amb un possat dur, enérgic i «pavero», tot a l'hora.

Als crits d'entusiasme corresponía amb afectuoses salutacions. Les dones li enviaven petons, i el «fenómeno» aparía encantat de la gent, de la vida i de sí mateix...

De sobte, la «calesa» s'aturà, car els seus cavalls es trobaren enfront dels de Na Doris i el seu servent, quins, a despit dels advertiments dels guardies havien marxat carrer en llà.

La gernacióo mplenava el carrer i en veure En «Cerrita» que no avençaven adressant-se als genets els digué en tó de majestat ofesa:

—Bé podieu apartar-vos, sabent que havia de passar jo...

En sentir la queixa del torero, els admiradors protestaren ja en veu alta, de la presencia dels cavallers.

—Perdoneu-nos senyor—respongué Na Doris en tó de mofeta.—Jo no estic acostumada a que els toreros siguin un obstacle pel tránsit. Soc americana, sap?...

La xicota estava encisadora, i el seu possat de burleta, la emboniquía mes, i com els andalusos son un bon xic galants, En «Cerrita» somrigué i, adressant-se als seus acompanyants, parlà:

—Es ben joliu aquesta xicota, oi?...

I tot seguit, i en tó de perfecta cortesía digué:

—Tot els hi es permés a les dones, senyoreta, i es precís accedir a tots els seus capricis, mes encare quant son tant jolius...

Mentres els guardies havien fet lloc, la «calesa» seguí fent via i Na Doris prengué comiat del torero amb un lleuger somriure.

* * *

De retorn al seu hotel, la senyoreta de Lisa, bentost desmontà, veié al pati un petit moltó, i s'entretingué torejant-lo.

per fer una requisa en les seves habitacions

La tia aprofitant-se de l'absencia de Doris I en un dels calaixos del «secreter» trobà un paquet de lleteres adresades a la seva néboda que romanien closes. Convençuda de que n'havia el dret de fer-ho, va descloure'n una. Setze pàgines d'escirptura atapaida era el contingut llur. En Ralph la signava i en un dess paragrafs deia:

«...i aquelx silenci m'apar tant inexplicable »que em decideixo a acompanyar a vestre pa»re i a n'En Carles en llur viatge a Espanya. »Vostre entristit.—Ralph».

La bona tia quedà bocabadada davant de la despreocupació de Na Doris que ni tant sols s'entretenía en llegir les lletres que li eren adressades.

La xicota torejant al moltó rebé una embestida que la feu rodolar per terra, aleshores marxà cap a les seves habitacions, mentre la seva tia, per tal de no ésser sorpresa desapareixía amb rapidesa. Bentost li fou entregat un telegrama que li enviaba el seu germà, senyor de Lisa, innovant-la de la seva proJ pera vinguda a Europa; el despaitx telegrafic cursat a Càdis finía amb el següent paragraf:

«No dieu res a Na Doris. Vull donar-li una »agradosa sorpresa».

La senyoreta de Lisa, fascinada pel record de la seva breu conversa amb En «Cerrito» decidí habillar-se com una castissa andalussa i assistir a la cursa de braus que ha de cellebrar-se per la tarda.

Ja al cercle, la seva formosura, atrau als esguards de tothom. La llotja veina es ocupada per un aristócrata espanyol qui manifestà un entusiasme desbordant per la festa de sol i sang. No li passà pas desapercebut l'interés amb que la jove seguía la lluita entre el brau i el destre, i li oferí, galantment els seus binocles per tal de que ho vegés mellor.

El torero feu unes filigranes i clavà l'espassa. El brau caigué com ferit per un llamp. Uns quants milers de mans s'ajuntaren en un sorollosísim i perllongat aplaudiment.

—De cap de les maneres, entre nosaltres no hi ha res.

L'aristócrata es brindà a Na Doris a presentar-lo a n'En «Cerrita» i ensems l'invità a una festa que al vespre tindria lloc en el seu palau.

* * *

A l'hotel del senyor de Lisa, hi regnava l'inquietut. Havien ja arrivat el pare de Doris, acompanyat d'En Carles i En Ralph, qui també havia vingut car desitjava sapiguer a que obeia el silenci de la seva promesa.

La tia digué que des de'l mig dia que era fora i no havia tornat.

Mentre, la senyoreta Doris es troba al palau del comte de la Morera—nom del aristócrata amb qui feu coneixensa al cercle taurí.

Asseguts al «hall» el comte l'esguarda amb apassionament, i li demana:

—Fora molta indiscreció el sapiguer qui és vosté, joliu senyoreta?

—Bah!... Que pot interessar-vos qui soc? Pot ésser una princesa... pot ésser una gitana!

—Sigui qui sigui, és vosté encsadora.

—Creu que li seré simpàtica a n'En «Cerrita?...

—Sens dubte; ara que per plaure an el «fenómeno» calen dos qualitats: ésser joliu i sapiguer dançar. Mancant una de les dues, sols l'interessaría a mitges...

—Així, doncs, quedarà satisfet. Dançó prou bé per a meravellar-lo.

I per demostrar l'habilitat llur, dançà unes clàsiques sevillanes.

—Admirable, senyoreta, admirable. Tinc una idea. Voldría fer-me l'honor de dançar en la festa d'aquest vespre?... Fora un «clou» maravellós.

—Accedeixo—respongué Doris, sense vacil.lar.

—Mercés. I corresponent a la seva gentilesa, prometo preparar-li un vestit del que s'en parlarà molt temps a Sevilla.

* * *

Als salons del palau del comte de la Morera hi es reunida una gernació força variada. Els aristócrates alternen amb artistes, bohe-

mis i toreros. Hi assisteix Carola, una dançadora un xic vella que posseix un cabaret en un dels barris populars de ciutat.

Carola dança amb gran satisfacció dels concurrents. Aprés el comte de la Morera apropant-se an En «Cerrita» li diu que ara presentarà una dençatriu desconeguda que dança de faisó maravellosa.

—Sembla, doncs, que a vosté li ha sortit una rival perillosa—diu el torero a la vella dançadora.

—Carola res té que apendre de ningú— respon aquesta amb evident menyspreu.

Ha corregut la noticia i tothom està intrigat. L'expectació augmenta més, peró, quant el comte anuncià:

—Amics meus are veureu quina sorpresa més agradosa us reservaba. Aneu a presenciar la dança de l'Arena.

Inmediatament apareix Doris vestida d'una faisó extravagant; al cap hi porta dues banyes daurades.

Dança improvisant els moviments. La seva dança, peró, interesa moltísim, car ella presenta els diferents moments d'una cursa de braus; desde la sortida fins a la mort.

—Es verament maravellós—diu En «Cerrita», mentre Carola cercant la faisó de disimular son despit.

La dança es finida, i quant Doris anava à deixar-se caure, el torero s'apropa i besant-li la mà apassionadament li demanà:

—Qui és vosté?

—Poc importa qui soc.

—En «Cerrita» t'estima—parla-li ell, atrevit, a cau d'orella.

Aleshores Doris començà a creure que la broma va prenent un caire molt diferent del que es creia, emperó quant el comte de la Morera proposà que es passi la resta de la vetlla al cabaret de la Carola, no és pas ella la que demostrà menys satisfacció.

Situat en un dels barris més populars, el cabaret de la Carola és un lloc democratic per excelencia. Nobles i burgesos no fan escarafalls en seure a la mateixa taula que els gitanos.

En «Cerrita» pren seient al costat de la xicota, i en adonar-se'n de que un subjecte de figura patibularia fa senyes a Doris, es treu un punyal de la butxaca i el llença de punta cap a aquell. Sortosament l'arma ha anat a clavar-se a la taula, al costat dels gots.

L'altre s'aixeca, i una fembra d'aspecte repulsiu que seia al seu costat, així li parla:

—Ves en compte, que es En «Cerrita».

—Tant me fa que sigui En «Cerrita» com un tractant amb pells de conill, car no admeto impossicions de ningú.

La lluita fou curta. En «Cerrita» agafà al trinxeraire pel coll, i mala fi hagués tingut si no hagessin vingut els altres a alliberar-lo.

* * *

Mentre això ocurría, el pare de Doris cada vegada més inquiet, acordava anar a cercar a la seva filla, amb En Carles i En Ralph, un per cada costat.

Ben tost començà a pluere amb gran vio- d'altra época, i en veure'l tant enjoiat concibeix lencia i N'Eduard, per a resguardar-se entrà al cabaret. ¡Mai ho hagués fet!, car la Carola, reconeig en ell a un dels seus aimants un plan diabólic.

Vulgas que no el fà entrar en un dels resarvats, i li diu que dels seus amors en tingué un fill, i li demana que el reconeixi i fassí quelcom per ell. N'Eduard s'hi nega, i la Carola, amenaçant-lo, diu:

—Avui ets molt ric; jo no vull que vinguis

Dança improvisant els moviments. La seva dança, pero, interesa moltisim...

à viure amb mi; sí, però, que asseguris el meu pervindre.

—De cap de les maneres; entre nosaltres no hi ha res.

—Ves en compte; pensa que si em plau, no sortiries amb vida d'aquesta casa.

N'Eduard vol marxar, i ella despitada, agafà una eina pesanta per a llançar-li; pró al moment que anava a fer-ho, Doris que havia vist a son pare amb la natural extranyesa, els havia seguit i escoltat la conversa, veient el perill que corría subjectà a la Carola,.

Mes llurs esforços foren balders tota vegada que l'altra més forta que ella, la fa caure, i llençà l'eina que, sortosament, no ferirà a N'Eduard qui guanya la porta fugint.

La Carola veient que el aucell li ha volat s'entreté martiritzant a Na Doris, quant de sobte apareix En «Cerrita» qui ja restava sorprés de la tardança de la xicota.

En veure el que corría, agafà a la Carola pel braç retorçant-li fortament.

—«Cerrita», em fas mal—diu adolorida.

Pró el torero li retorçà més.

—«Cerrita», pietat per ta mare!—cridà en el comble del terror.

Vet'ací com Na Doris, s'assaebnta de que la Carola és mare d'En «Cerrita».

El torero la deixa, i adressant-se a Na Doris, li parla així:

—La meva mare, no és pas dolenta; és un xic viav de génit, pró res més. En nom d'ella li demano perdó, senyoreta.

Empró la Carola, li diu:

—Es així com m'ajudes a castigar a la que ha impedit que em fes justicia, bort mes que bort!...

—Jo, En «Cerrita», un bort?...—demanà el «fenómeno» amb tó indescriptible.

—Sí—contestà ella satisfeta pel caire que prenia la cosa.—I l'home que ha fugit, per culpa d'aquesta, es ton pare.

—Son nom?—cridà en el paroxisme de la rabia.

—N'Eduard de Lisa.

—Es mentida!—interrompé Na Doris.— Lo que vosté diu és una falseta.

I aprés adressant-se a n'el destre afegeix:

—Si creu tindre que venjar quelcom del senyor de Lisa, vengi's amb mi.

—Pró quin interés te vosté per auqest home?

que ell no pot haver comés l'infamia de que se'l acusa.

En «Cerrita», però, creient mes a la mare que a Na Doris, demana l'adressa del senyor de Lisa, i marxa decidit a arranjar l'afer.

Carola deixa tancada a Na Doris, quina es allibertada aprés pel subjecte de cara patibularia que abans li feu signes.

Emperó aquest vol cobra-se el preu del seu procedir, fent-la victima del seu groller sensualisme; Na Doris es defensa, quan de sobta entra en escena la Carola. Endevina lo succeit, emperó mentre vol agafar a la xicota, l'altre ho impideix i quan aprés s'hi abraona contra ell, Na Doris fuig, i en com el trinxeraire tota la cara esgarrinxada per les urpes de la mala dona, per a sortir-se'n li clava un punyal, ferint-la greument.

Na Doris com una folla, malgrat la tem-

pesta, per tal d'arrivar a casa seva i salvar la vida de son pare.

***

En «Cerrita» al arrivar al hotel, d'una empenta fa caure al servent i se'n va cap a les habitacions del senyor de Lisa.

L'escena que allà té lloc, no cal resenyar-se. Primer amb precs, i amb menaces aprés, demana En «Cerrita» que el regoneixi a lo que el senyor de Lisa s'hi nega.

Finalment, el torero es treu el punyal i el llença a l'aire amb l'habilitat d'un malabarista, per a enfilar al que ell creu son pare. Emperó en aquell moment apareix Na Doris qui amb el seu cos cobreix el del seu pare, i vet'ací, com el punyal atravesarà el cor de la xicota.

En «Cerrita» vol fugir, emperó es detingut policía que arriva amb En Carles i En Ralph, quins havien estat al cabaret, i la Carola, moribunda, els havia assaebntat dels fets.

Els darres moments de vida, els pasa Na Doris en els braços del seu promés, al que li diu:

—Ralph, estimat Ralph; has arrivat a temps per veure'm morir; pró moro com una dona moderna, com una dona com segle XX.

FI

Aviat

Bon
Humor . . .

10